

[Krag.]

dette Punkt er sket saa væsentlige og betydende Ændringer. Jeg redegjorde for den Betænelighed, der maatte være ved at ændre Enkebørnsordningen, saaledes som Tilfældet var i Lovforslaget med Hensyn til Normalbidragenes Grundbeløb, de Indtægter, som gjorde det muligt at faa disse Grundbeløb ubeskaarne af den Fradragsregel, som dertil var knyttet, ligesom jeg ogsaa nærede ikke ringe Betænelighed ved at udvide den rettlige Adgang til Enkebørnsforsorg til ogsaa at omfatte Børn af Enkemænd, idet jeg maa mene, at dette kan føre ud i Krav om en almindelig offentlig Børneforsorg. Ogsaa paa dette Punkt er væsentlig Imødekommen udvist.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven mente, at dette, at Begrebet Kommunegæld er gaaet ud af Lovforslaget og erstattet af Kommunehjælp, kun er en Ændring af ganske formel Betydning, at det i Virkeligheden kun er en Navneforandring. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg lægger en ganske anden Betydning deri, end det ærede Medlem gør. Thi der er en væsentlig Forskel paa at skulle gaa hen og anmode om Hjælp og at gaa hen og stifte et Laan. Gangen er i det sidste Tilfælde langt lettere end i det første, og jeg tvivler ikke om, at saaledes som hele Afsnittet om Kommunehjælp er lagt til Rette med de Ændringer, som er indføjet i dette Afsnit, vil det i langt højere Grad komme til at virke efter sin rimelige Hensigt, end Tilfældet var i den oprindelige Form, og i langt højere Grad indskrænke Ønskerne hos de forskellige om at angribe de offentlige Kasser, end Tilfældet vilde have været, hvis det var blevet vedtaget i den oprindelige Form. Navnlig lægger jeg Vægt paa, at der i Lovforslaget, som det nu foreligger, ikke er givet den Adgang til Supplering af almindelig Arbejdsløn, som Tilfældet var i den oprindelige Affattelse, hvor denne Adgang efter min Opfattelse i ret vidt Omfang stod aaben, saa saare der ikke var Tale om Arbejde til normal Arbejdstid og til overenskomst-mæssig Løn. Jeg mener altsaa, at som Lovforslaget nu er formet, tjener det et rimeligt Formaal, og jeg kan kun være tilfreds med, at den højttærede Socialminister ogsaa paa dette Punkt har vist Imødekommen.

Det samme gælder Forholdet mellem den offentlige Forsorg og den private Velgørenhed. Ogsaa paa dette Omraade er der banet Vej for et forstaaende og ganske utvivlsomt ogsaa et omfattende Samarbejde

i den kommende Tid i Modsætning til de Muligheder, som Lovforslaget under den oprindelige Form frembød, og ogsaa dette kan vi fra vor Side kun hilse med Tilfredshed.

Vi har næret meget stor Betænelighed ved at give Kommuner den nye Op-gave, som var tiltænkt dem som Laaneinstitutioner, og derfor har vi fra alle Sider under de Forhandlinger, der har været ført, og som har ført til Resultatet, været enige om at tage dette ud af Lovens og erstatte det med en beskeden Støtte til Personer, som første Gang henvender sig om offentlig Hjælp, en Støtte af lignende Karakter som den, man søger at yde gennem Stiftelsen af mange forskellige Legater.

Ligeledes har jeg ved Sagens første Behandling udtrykkelig gjort opmærksom paa det urimelige i at blive ved det hidtidige Forsørgelseskommunebegreb, som i Virkeligheden maatte siges at være ganske forældet og har foranlediget for Kommunalbestyrelserne et uhyre Besvær under Hensyn til hele den Frekvens indenfor Befolkningens store Tal i de forskellige Egne af Landet, som med de moderne Befordringsmidler og Erhvervslivets moderne Udvikling nu finder Sted i Sammenligning med, hvad Tilfældet var i svundne Dage. Ligeledes har jeg erkendt, hvad jo enhver maa erkende, at den sociale Byrde efter de hidtil fulgte Systemer fordeler sig højst ulige i Forhold til Skatteevnen for de forskellige af Landets Kommuner, og at, selv om man ikke kan betragte den her foreslaaede Refusionsordning til Erstatning for Forsørgelseskommunebegrebet som Idealet, betegner den dog efter min Opfattelse et særdeles stort Fremskridt. Jeg har allerede ved Sagens første Behandling her i Tinget erkendt og anerkendt det store Arbejde, som af det sagskyndige Udvalg er udført gennem hele den omfattende Undersøgelse af forskellige Refusionssystemer, som den Gang blev foretaget, og jeg har erkendt, at det, som man er endt i, nemlig samtlige Kommuner som et Refusionsforbund, utvivlsomt er det, som kommer Retfærdigheden nærmest.

Jeg maa saaledes hævde, at omend der paa adskillige Omraader er meget tilbage, som jeg i og for sig kunde ønske ændret, har hele Reformen nu faaet en saadan Udformning, at vi fra Venstres Side maa mene det ikke blot forsvarligt at omsætte den i Lovgivning, men ogsaa, at den er Udtryk for et væsentligt Fremskridt paa det sociale Omraade, for en principiel Tilrettelægning, som vi hidtil har savnet, og